



บทที่ 2

ความเป็นมาของโสเภณีและความหมายของการค้าประเวณี

ความเป็นมาของโสเภณี

ความเป็นมาของโสเภณีนั้น ปรากฏว่ามีมาตั้งแต่สมัยโบราณแล้ว แต่ลักษณะของโสเภณีในสมัยแรกเริ่มนั้น จะไม่เหมือนกับที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้ กล่าวคือ ในสมัยก่อน ถ้าเราพูดถึงโสเภณี จะหมายถึงหญิงที่ทำการร่วมประเวณีกับชายโดยที่ทั้ง 2 ฝ่ายมิได้ทำการสมรส หรือมีความคุ้นเคยต่อกันมาก่อน การร่วมประเวณีของชายและหญิงในลักษณะนี้ ส่วนมากจะเป็นไปตามความเชื่อทางศาสนา โดยถือว่าเป็นการประกอบพิธีกรรมอย่างหนึ่ง โสเภณีประเภทนี้ปรากฏว่ามีมาตั้งแต่สมัยขอมโบราณ และยังคงมีอยู่ในแอฟริกาตะวันตก ในศตวรรษที่ผ่านมา ในอินเดียก็จะมีโสเภณีที่อาศัยอยู่ตามวัด เรียกว่า เทวทาสี (Devadasi) ในแต่ละท้องถิ่น ก็จะมีรายละเอียดของพิธีกรรมที่แตกต่างกันออกไป จากลักษณะดังกล่าว จะเห็นว่า การเป็นโสเภณีแต่ดั้งเดิมนั้น มิได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับ "การค้า" แต่อย่างใด เมื่อศาสนาคริสต์ได้เกิดขึ้น ก็เริ่มมีการต่อต้านพิธีกรรมในลักษณะดังที่ได้กล่าวมานี้ และคุณค่าของสังคมก็ได้เปลี่ยนแปลง โดยมีการยกย่องพรหมจารีของหญิงสาว อย่างไรก็ตาม ในเวลาต่อมา ได้ปรากฏว่ามีโสเภณีที่ทำการร่วมประเวณีเพื่อผลประโยชน์ตอบแทน ทั้งนี้ เชื่อกันว่า มีสาเหตุมาจากระบบเศรษฐกิจ ประกอบกับการที่จะเข้ามาในอาชีพนี้ไม่มีความยากลำบาก ไม่ต้องอาศัยวิชาความรู้ หรือคุณสมบัติพิเศษใดๆ ก็สามารถหารายได้เป็นที่น่าพอใจ เมื่อเปรียบเทียบกับ การประกอบอาชีพประเภทอื่น โสเภณีประเภทนี้จึงมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นเรื่อยมา ในขณะที่โสเภณีทางศาสนาเริ่มที่จะมีจำนวนน้อยลงจนเกือบจะหมดไปจนที่สุด ในสมัยต่อมาจึงปรากฏว่า โสเภณีเป็นคำที่ใช้เรียกบุคคลซึ่งประกอบอาชีพค้าประเวณี

## ความหมายของการค้าประเวณี

สำหรับความหมายของการค้าประเวณีนั้น ผู้เขียนได้ทำการรวบรวมมาจากแหล่งข้อมูลต่างๆ ดังนี้

1. คำนิยามของการค้าประเวณีซึ่งปรากฏอยู่ในพระราชบัญญัติปรามการค้าประเวณี พุทธศักราช 2503 มาตรา 4 มีใจความว่า การค้าประเวณี คือ การกระทำของเรา หรือการยอมรับการกระทำอื่นใด หรือกระทำการอื่นใด เพื่อสำเร็จความใคร่ทางกามารมณ์ของผู้อื่น อันเป็นการสาส์อนเพื่อสินจ้าง ทั้งนี้ ไม่ว่าผู้ยอมรับการกระทำและผู้กระทำจะเป็นบุคคลเพศเดียวกัน หรือคนละเพศ

2. ในพจนานุกรมเวบสเตอร์ (Webster's Dictionary) ให้ความหมายของการค้าประเวณีว่า เป็นการกระทำที่มีความสาส์อนทางเพศ เพื่อให้ได้มาซึ่งเงินอันเป็นสินจ้าง

3. สารานุกรมทางสังคมวิทยา (Encyclopaedia of The Social Science)<sup>1</sup> ให้ความจำกัดความของการค้าประเวณีว่ามีลักษณะสำคัญ 3 ประการ คือ

3.1 มีลักษณะเพื่อสินจ้าง (Barter) จากการให้บริการทางเพศ

3.2 มีความสาส์อนทางเพศ (Sexual Promiscuity)

3.3 ไม่มีความผูกพันทางอารมณ์ หรือมีอารมณ์อันเฉยเมยในขณะที่มีความสัมพันธ์ทางเพศ (Emotional Indifference)

---

<sup>1</sup> Encyclopaedia of The Social Science, Vol. XII ed. Edwin R.A. Seligman (New York : Macmillan, 1934), p.553

เราจะเห็นว่า ความหมายของการค้าประเวณีจากพระราชบัญญัติ  
 พรามการค้าประเวณี และพจนานุกรมเวบสเตอร์มีใจความที่ตรงกัน กล่าวคือ  
 การค้าประเวณีจะประกอบไปด้วย

- 1) การมีความสัมพันธ์ทางเพศ
- 2) มีลักษณะที่สาธอน
- 3) เป็นการกระทำเพื่อสินจ้าง

และส่วนประกอบที่เพิ่มขึ้นอีกประการหนึ่งจากสารานุกรมทางสังคมวิทยา คือ  
 การมีอารมณ์อันเฉยเมย

จากลักษณะต่างๆของการค้าประเวณีตามที่ได้รวบรวมมานี้ ผู้เขียนมี  
 ความเห็นว่า สาระสำคัญซึ่งเป็นองค์ประกอบของการค้าประเวณีคือ

1. การยินยอมและตกลงที่จะมีความสัมพันธ์ทางเพศ
2. มีฝ่ายหนึ่งเป็นผู้ว่าจ้างที่จะให้มีความสัมพันธ์ดังกล่าว ซึ่งส่วน  
 มากมีจุดมุ่งหมายที่จะสำเร็จความใคร่ของตนเอง และ
3. มีผู้รับจ้างที่จะให้บริการทางเพศนั้น

เมื่อมีองค์ประกอบครบทั้ง 3 ประการนี้ ก็น่าจะเรียกได้ว่าเป็นการค้าประเวณี  
 แล้ว ทั้งนี้ อาจมีผู้เห็นว่า การแต่งงานเพื่อแสวงหาผลประโยชน์ก็ถือได้ว่าเป็น  
 การค้าประเวณีเช่นกัน ในเรื่องนี้ ผู้เขียนคิดว่า ถ้าผู้ที่แต่งงานเพื่อแสวงหาผล  
 ประโยชน์มิได้ทำหน้าที่อื่นของการเป็นภรรยา (หรือสามี) นอกจากการมีความ  
 สัมพันธ์ทางเพศกับคู่ของตนแล้ว ก็ถือได้ว่าการแต่งงานนั้นเป็นการค้าประเวณี  
 แต่ถ้าผู้ที่แต่งงานเพื่อแสวงหาผลประโยชน์ วัตถุประสงค์หน้าที่อื่นนอกเหนือจากการ  
 มีความสัมพันธ์ทางเพศ เช่น การทำงานบ้าน การเลี้ยงดูบุตร การดูแล  
 เรื่องการเงินในครอบครัว ฯลฯ แล้ว การจะตัดสินว่า การแต่งงานนั้นเป็น  
 การค้าประเวณีหรือไม่ ก็จะเป็นสิ่งที่กระทำได้ยาก ในที่นี้ผู้เขียนคิดว่า จะทำ  
 การพิจารณาจากการกระทำแต่ละครั้ง คือ เมื่อการมีความสัมพันธ์ทางเพศเป็น  
 ไปได้เพื่อเงินหรือผลประโยชน์ตอบแทนอื่นๆ จะเรียกว่าเป็นการค้าประเวณี ซึ่ง  
 ถ้าสามีหรือภรรยาที่แต่งงานกันและมีความสัมพันธ์ทางเพศเพื่อผลประโยชน์

ลักษณะดังที่ได้กล่าวมาแล้วนี้ ก็จะต้องถือว่าการมีความสัมพันธ์ทางเพศในครั้งนั้นเป็นการค้าประเวณีเช่นกัน ทั้งนี้ ลักษณะของการทำงานในการค้าประเวณีมีเพียงประการเดียวคือ การมีความสัมพันธ์ทางเพศเพื่อผลประโยชน์ตอบแทน

อย่างไรก็ตาม เมื่อมีการสำรวจทางสังคมวิทยา ก็มักจะมีการอ้างถึงลักษณะของการค้าประเวณีอีก 2 ประการ คือ

- 1) มีความสำส่อนทางเพศ กล่าวคือ การที่รสนิยมมีความสัมพันธ์ทางเพศกับบุคคลหลายคน ซึ่งในบางครั้งก็มิได้มีความคุ้นเคยกันมาก่อน ลักษณะดังกล่าวนี้เรียกว่าเป็นความสำส่อนทางเพศ
- 2) การมีอารมณ์อันเฉยเมยในขณะที่มีความสัมพันธ์ทางเพศ

ผู้เขียนจะทำการพิจารณาว่า ความสำส่อนทางเพศ และการมีอารมณ์อันเฉยเมย เป็นลักษณะที่จำเป็นของการค้าประเวณีด้วยหรือไม่ uly จะพิจารณาจากกรณีที่มีการว่าจ้างหญิงหรือชาย เพื่อตอบสนองความต้องการทางเพศ uly ผู้รับจ้างมิได้มีหน้าที่สำคัญอื่นใดนอกเหนือไปจากนี้ กรณีเช่นนี้ เราจะพบได้มากจากหญิงที่เป็นภรรยาลับของชายที่มีฐานะดี ซึ่งหน้าที่สำคัญก็คือ การมีความสัมพันธ์ทางเพศกับชายผู้นั้น หญิงเหล่านี้จะมีความสัมพันธ์ทางเพศกับชายเพียงคนเดียวคือ ผู้ที่ส่งเสียเลี้ยงดูตนเองอยู่เท่านั้น เมื่อเป็นเช่นนี้ก็มิอาจกล่าวได้ว่า หญิงนั้นประพฤติสำส่อน แต่เราก็จะเห็นว่า สิ่งที่ทำให้หญิงนั้นดำรงชีวิตอยู่ได้ มิได้ต่างไปจากการประกอบอาชีพของรสนิยมเท่าใดนัก จึงไม่อาจที่จะเรียกเป็นอย่างอื่นได้นอกจากการค้าประเวณี เพราะลักษณะของการทำงานเป็นการมีความสัมพันธ์ทางเพศเพื่อให้ได้มาซึ่งผลประโยชน์ตอบแทนเช่นเดียวกับการค้าประเวณี ในส่วนนี้ ผู้เขียนต้องการที่จะเสนอว่า ความสำส่อนทางเพศมิได้เป็นเงื่อนไขที่จำเป็นสำหรับการค้าประเวณี การค้าประเวณีอาจเกิดขึ้นได้โดยมิต้องมีการสำส่อนเกิดขึ้น การที่หญิงสาวบริสุทธิ์เริ่มค้าประเวณีเป็นครั้งแรก นั่นคือ การค้าประเวณีได้เกิดขึ้นแล้ว ถึงแม้หญิงนั้นจะกระทำเพียงครั้งเดียว มิได้มีครั้งต่อๆไปอีก แต่การกระทำนั้นก็ยังคงเรียกว่าเป็นการค้าประเวณี ส่วนเรื่องของอารมณ์อันเฉยเมยในขณะที่มีความสัมพันธ์ทางเพศ

ซึ่งกล่าวกันว่า เป็นลักษณะหนึ่งของการค้าประเวณีนั้น เมื่อพิจารณาแล้ว จะเห็นว่า อารมณ์หรือความรู้สึกเช่นนี้ มักจะเกิดขึ้นกับผู้ที่จะต้องทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดซ้ำแล้วซ้ำอีกอยู่เป็นประจำ ทั้งนี้ มิได้หมายความว่า จะต้องเป็นเช่นนี้ทุกกรณีไป ความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างสามีและภรรยาที่อยู่ร่วมกันมานานแล้ว ก็อาจมีความรู้สึกเช่นนี้เกิดขึ้นได้ และถ้ามองในอีกด้านหนึ่ง ถึงแม้การมีความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างสามีและภรรยาจะมิได้ประกอบด้วยอารมณ์อันเฉยเมยของสามี กล่าวคือ สามีอาจเกิดความรู้สึกที่ดีกับการมีความสัมพันธ์ทางเพศในครั้งนี้นั้นมากกว่าครั้งอื่นๆ แต่การมีความสัมพันธ์ทางเพศและการรับเงินค่าจ้างจากภรรยาของสามีในครั้งนี้นั้น ก็ยังเรียกว่าเป็นการค้าประเวณีอยู่นั่นเอง

จากกรณีต่างๆ ดังที่ได้อธิบายมาข้างต้น จะเห็นว่า ความสับสนทางเพศ และการมีอารมณ์อันเฉยเมยนั้น มิได้เป็นเงื่อนไขที่จำเป็นสำหรับการค้าประเวณีเสมอไป ดังนั้น ผู้เขียนจะขอสรุปถึงลักษณะของการค้าประเวณีที่จะใช้กล่าวถึงในวิทยานิพนธ์นี้ เพื่อให้เป็นที่เข้าใจตรงกันว่า การค้าประเวณีมีลักษณะที่สำคัญ 2 ประการ ดังต่อไปนี้

1. การยินยอมให้ผู้อื่นมีความสัมพันธ์ทางเพศกับตนเอง หรือที่เรียกว่าเป็นการให้บริการทางเพศ
2. การให้บริการทางเพศนี้เป็นไปเพื่อเงินจ้างหรือผลประโยชน์ตอบแทนในรูปแบบต่างๆ

จากเงื่อนไขที่สำคัญทั้ง 2 ประการของการค้าประเวณีดังที่ได้อธิบายมาแล้ว อาจสรุปข้ออ้างถึงความผิดทางจริยธรรมของการค้าประเวณีประการหนึ่ง คือ การยินยอมที่จะมีความสัมพันธ์ทางเพศเพื่อแลกเปลี่ยนกับเงินค่าจ้างหรือผลประโยชน์อื่น ปัญหาที่จะทำการพิจารณาในส่วนนี้ จะเป็นเรื่องของการอ้างเหตุผลที่สรุปว่า การมีความสัมพันธ์ทางเพศเพื่อเงินหรือผลประโยชน์นั้นเป็นสิ่งที่ผิดทางจริยธรรม เพราะเหตุใดบางฝ่ายจึงมีทรศนะดังกล่าว ในเมื่อยังมีการกระทำอื่นๆ อีกมากที่เป็นไปเพื่อเงินค่าจ้างและผลตอบแทน

แทนต่างๆ การรับจ้างที่จะมีความสัมพันธ์ทางเพศต่างจากการรับจ้างที่จะ  
กระทำการอื่นๆอย่างใด ครอบคลุมงานเรื่องของการค้าประเวณี จะใช้เหตุผล  
มาตัดสินว่า เป็นการกระทำที่ผิดทางจริยธรรม



ศูนย์วิทยทรัพยากร  
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย